

Krönika

Av Lobsang

Vice ordförande i Tibetan Community of Sweden

TIBETAN CHILDREN'S VILLAGE SCHOOL, INDIA

JAG ÄR EN TIBETAN som sedan några år tillbaka är bosatt i Stockholm. Den plats där jag växte upp är Dharamsala, norra delen av Indien, där Dalai Lama bor och där också den tibetanska exilregeringen är baserad. I närheten av Dharamsala ligger TCV, den tibetanska barnbyns skola för tibetanska flyktingar.

När Hans helighet Dalai Lama gick i exil 1959, var det uppenbart att det mest akuta behovet bland flyktingarna var hur man skulle ta hand om alla barn som blivit föräldralösa eller blivit skilda från sina föräldrar under de umbäranden flykten från deras hemland medfört. Han helighet insåg att Tibets framtid och dess folk beror på den unga generationen. Med tanke på det och de svåra förhållanden som många barn levde under bad Dalai Lama den indiska regeringen om hjälp att skaffa bostad åt barnen. Senare i början av 1960-talet grundades den tibetanska barnbyn och idag har det blivit en framgångsrik organisation för utbildningen i exil med avdelningar i många delar av Indien. Det kan man läsa om på www.tcv.org.

PÅ GRUND AV de hårda förhållandena i Tibet under den kommunistiska regimen och det ständiga hotet mot tibetarnas kulturella identitet liksom rädslan att bli hjärntvättade av den kommunistiska ideologin beslöt mina föräldrar – trots den hjärtslitande separation det innebar – att skicka mig och mina syskon till Indien. De hoppades att vi med hjälp av

Dalai Lama och hans engagerade personal skulle få en god förståelse för Tibets rika kulturella arv och samtidigt en modern utbildning. För en treåring var separationen från mina föräldrar förödande, och de första månaderna var outhärdliga med återkommande känslösvall av längtan efter mina föräldrar. Men snart anpassade jag mig till skolgemenskapen och insåg att jag inte var ensam. Det finns många andra barn som är i liknande situation och till slut börjar man känna sig hemma. Med tiden insåg jag också vilken tur jag hade haft. Jag upplevde grundtrygghet, tilltro och kärleksfull omvårdnad i just den här skolan. Där utvecklades min nationella stolthet och tibetanska identitet, och på så sätt uppfyllde jag också mina föräldrars önskan.

SEDAN DESS har jag inte träffat mina föräldrar. Mer än tjuo år har gått och chanserna att få återse dem blir allt mindre på grund av den försämrade situationen i Tibet under Kinas ockupation. Idag som vuxen och bosatt i Stockholm kan jag plötsligt få en stark längtan efter att vara i skolan den tibetanska barnbyn. Det var inte bara en skola utan också ett hem för mig. Där fick jag inte bara min formella utbildning utan också omvårdnad, man brydde sig om mig och skapade mig till det jag är idag. Men även om jag har funnit ett hem både i Indien och nu i Sverige hoppas jag på och längtar efter att få återvända till Tibet, mitt verkliga hem, någon dag. *